

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre . . . . . 8 K Fél évre . . . . . 4 Negyed évre . . . . . 2 Egyes szám ára 20 fillér.	Felétős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Erno. könyvkereskedésében Alsólendvában. A nyitlér sorá egy korona.
---	---	--	---

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nevelésről.

Alsólendva, március 9.

Nem azok legnagyobb jöltevőink, kik életet adtak; sem nem azok, kik kincseket szereztek számunkra, hanem azok, akik embereket képeznek belőlünk. Az állatnak is van élete, s miben különbözik a műveletlen ember az állattól? Nem-e éppen úgy ösztöneinek rabja?

De ime, az erdők mélyében, kopár sziklákon keresztül száguldó patak, világ-részek szorgalmának és jólétének szelid teherhordó összekapcsolójává változik, mert rakoncátlan ereje erős partok közé szorítva, rendes szabállyal folytatja útját az ő nagy örökkévalósága, a tenger felé. És az ember vére nem rakoncátlanabb-e ama őss elemnél, mely a világteremtés felségese mondájában is közelített a Talu-Ubabu, a zürzavar után következik és ha azt megtudta szelidíteni az egyetlen szó: „Lejzen világság,” mennyivel inkább az embert. kiról az van mondva, hogy abban van az lsten i-helete: a lélek!

És a gazdagság? Mely erkölcsi értelem rejlik a népmondában, hogy a kincseket az alvilág szellemei őrzik a föld mélyében, honnan napvilágra fejtetnek. Se szeri, se száma a sok rossznak, amit az emberek a pénzért tesznek s még annál is több az, amit a pénzzel tesznek. Akárhány gazdagról mondhatni, hogy nem ő bírja a sok kincset, hanem megfordítva, ez ő bírja, s

pedig milyen hatalommal! Erkölcsrontó, lélekvesztő, démoni hatalommal. Képes sarkából kiforgatni gazdjáa külső és belső világát, hogy a rítat szépké, a bünt erénynek nézi, tetszik magának a gonoszságban az az állatiaságban gyönyörét leli. Csak nézzük azt az embert: bohóc-ruhájától kezdve hörsöng-bajuszáig egy torzalak, és ő ezt szépként tartja; vagy azt ott: van egy becsületet, de földhöz-ragadt szegény rokona és tudni sem akar róla, s még tetszik magának benne, hogy a világ szivetlennek mondja; vagy azt a leder éjjeli ragadozót: testet-lelkét pusztítja és még sem tehet róla, mert ő ezt élvezetnek nézi; vagy azt a léha naplopót: nappal az utcákat méregeti, éjjel pedig kártyázik, ebből áll évek óta minden dolga s ő ezt életnek nevezi. — Milyen egészen más az a gazdag, akinek a műveltség megmondja, hogy mire való a gazdagság! Nemhogy a pénzt őt verné rabságba, inkább még ő váltja meg az alvilág sötét rémeitől; hány embernek adva kenyeret, hány szegény szerez utána jólétet és önön-magának a legnemesebb élvezet, hirt, dicsőséget, halhatatlan érdemeiket szerez általa s emellett nemhogy fogyna, sőt évről-évre gyarapodik jólétben. — és nincs köztük más különbség, csak az, hogy ez művelt, amaz pedig műveletlenek.

Mit érdemelenk tehát azok, akik oda-törekcsenek, hogy a műveltség terjesztésé? Nem is pénz annak a szolgáltatnak az értékjege, mert nem egyenértékű az annak;

az a nevelő, aki csak pénzért az, olyan, mint a bálványimádók papja: a palást ugyan papi rajta, de nem az az ige is, amit ajka hirdet, azért nem is épít, hanem ront. Az igei nevelő olyan, mint a költő, aki azért zengje be a világot, mert nagyon reá fája a szíve és ez a fájdalom boldogság neki.

Csak így érthetni meg, hogy homon veszi az igei nevelő azt az emberfeletti erőt, melyel a sikeres gyermeknevelés jár; nem munka az, hanem élet, lélekzés, éven-ken át minden nap, kora reggeltől késő éjszakáig. Késő este szinte összerockad a fáradtságtól, holtra ki van merülve, pihenésre van szüksége.

Munkája, lelkét-testét ölé munkája a legnagyobb áldást hozza az emberiségre. Nevelés nélkül nincsen valódi boldogság, és aki neveléssel foglalkozik, legnagyobb tiszteletünkre tarthat igényt.

Aki csak hiányos nevelésben részesült, kötelessége annak, hogy önműveléssel pótolja a hiányt. Nevelés nélkül az ember a mai korban gyámoltalan marad s összes támasza az, amit a jólételek nyújthatnak neki.

Megalakult a Csány-szobor-bizottság.

Csány László egyik legnagyobb véc-tanuja a 48-as magyar forradalomnak. Szülő-várnegyében, Zalaegerszegen előzől két

Lemondás.

Ábrándos szívevel, sok deris reményel
 Indultam el az élet útjára;
 S a napnak álma folytatódott éjél,
 Midőn imát mondtak még ajkaim.
 Napokan álmai, hogy eltűnnek;
 És ti, deris álom, oh semmi egyéb!
 Rosszat jósol szívennek a sugalma,
 Hogy elragad az élet forgatagja!

Nem így reméltem, oh nem ennek hittem
 Az életet, midőn elindulék;
 Hogy minden jó és szép, a mért küzdöttem,
 Csak álomk álma, oh semmi egyéb!
 Hogy míg elérjük azt, mit szépként hitünk,
 Fáradt és szépre nem fogékony lelkünk;
 Hogy nincs létünknek egy percnyi nyugalma,
 Csak kerget, úz az élet forgatagja!

Sokszor szinte nem is hiszem magamnak,
 Hogy még csak husz év nyomja vállamat;
 Mások e korban jóvórl dalolnak,
 Míg én nem látok mást, csak multamat,
 A melyben annyí ábránd szétfoszlott már.
 Mit mond a mult? — Mámorral józanság jár,
 Mely álmaikat nyomban szétozlatja
 S csak úz tovább az élet forgatagja!

De most sok-sok csalódáson tulsze,
 Hiszem, nyugodtabb lesz az életem;
 A mely — töle most már mitsem remélve —
 Újabb csalódást nem hord méhében.
 Eliztek ti deris, csaloák álomok,
 Ti álomk, kik valóra sosem váltok;
 Msképp jón minden, mint ábrándunk mondja,
 Mert ur rajtuk az élet forgatagja!

A v.ér.

lra: OSZY.

I.

Negyedszázaddal ezelőtől még állt Morvaország déli határszélén, az égbényítő hely oldalában a kicsiny, igénytelen pataki malom. Szomszédtságában rengeteg erdők nyújtóztak hosszban, s melyen a malom alatt fehér kigyóként rajzolódt a köves, poros poutast.

A malom, melynek az öreg Walek volt régi gazdája, csak amolyan sárból és kővekből tákolott építmény volt s bizony-bizony a patak vizénél csak az öreg örölni valója volt kevesebb. Csak éppen annyi, hogy a jó öreg molnár két apró ukóvajával tisztességgel megéheltet belőle.

Néha-néha akadt csak örölm való, amit a közeli falvakból hoztak jóvával emberek, s ezek úgy mesétek akkoriban, hogy soha szomorubb és mogovább embert nem ismertek az öreg molnárnál.

Nem is csodálta senki, hogy öreg korára adta fejét emyre a búnak. Nagy bánat érte egy éve. Minthogy a vidék szomorú molnáriflaja is az ő bánatát siratná. Azóta semmi se régi. A környék sem, a lelke sem, és a kerekék katalólasa sem. Minthogyja minden-minden elfeledte volna a régi vídmáságot s mintha minden fa, minden porszem részt akart volna kérni gazdjáa bántódástól. Olyan ködös és bágyadt volt minden.

Egy esztendő óta.
 Azóta csak, amikor fiatal, övegy leánya hagyta el bucsu nélkül, jó szó nélkül. Ő maga sem tudja, hogyan történt, csak sejtí. — Egyszer,

egy tavasz táján, vadászás közben a malom környékére tévedt egy igen-igen nagy ur, aki nyomban szőbe ereszkedett az ő szépséges övegy-leányával. Jetti a malom körül foglaltakodott, midőn az idegen belépett a kis kert ajtaján és rákosított:

— Jó napot, lelkeim!
 — Jó napot! — fogadta Jetti s félve húzódt hátrálék az idegen elől.

— Vadásztam a vidéken és ahogy erre vetődtem, megakartam pihenni a helygödrömben. Akkor láttam meg a malmot és a szép molnárleányt. . .

— Ugyan, kérem, — pironkodott az asszony.
 A férfi kutatóan emelte tekintetét arcára. Az asszony zavartnak látszott.

— Az erdei lilimokknak mindig barátja voltam s most is örvendek a felfedezésemnek. Mert én még nem jártam erre soha. Idáig fenn laktam a fővárosban. Két héttel ezelőt jöttem le.

— A fővárosból? — érdeklődött az asszony.
 A fővárosról már sokat hallott, ahol ékszeresen, selyemben járnak az emberek, vonaton flúk vagy kocsi, ahol a házak tetőjén is nyílik a rózsza s ahol olyan jó lehet az élet.

— Igen, a fővárosból.

És ahogy az idegen észrevette Jetti érdeklődését, mesélt sokat arról a szép életről, amelynek nincs párja sehol a világon s amelyhez képest szinte a borzalmassággal határosan unalmas az ilyen eldugott élet, ahol az embereket hidegbe hagyja a természet szépsége, rendelése és kincsei. A férfi elragadtatással beszélt; az asszony pedig hallgatta érdeklődéssel; a lelkébe szivta a szavakat, amelyek az ő vágyait olyan szép színekkel festették meg.

ével kezdett gyűjteni a Magyar Paizs és most a kissé már megnövekedett összegnek kezelésére és tovább-gyarapítására, valamint a cél megvalósítására Bosnyák Géza nagybirtokos, vármegyei bizottsági tag elnökletével megalakult a szobor-bizottság.

Csány László Zalavármegye törvényhozó tisztségében vezérelő szerepet vitt megaptosult szónoklataival a nemzeti ügy érdekében, hangoztatva, hogy „magyar nyelv nélkül nincs magyar nemzet.” A forradalom idejében a magyar kormányt Erdélyben helyettesítette s védelmet adott az oláhoktól megtámadott és már félig lemészárolt magyarságnak. Azután miniszter korában a legzivatrosabb időben az Alföldön vasutakat építtetett, hogy a henyeiket munkára szoktassa és kenyeret adjon az éhesnek. Végre a bécsi hatalom 1849. okt. 10-én a fővárosban felakasztatta, amiért Kossuth Lajos kormányának volt híve és tagja. Nyugodtan halt meg, arra gondolva, hogy ez a halál is egyik csirája a magyar függetlenség feltámadásának.

Eltételek és a rövid törtéjája.
Mostánban egész országunkban felé lendült a jó szellem, hogy nagyjank emlékező megörökítjük, elhamvadt poraikat is hazahozzuk a szent anyaföldbe. Mi, zalai magyarok sem lehetünk háladatlanok derék ősinak emléke iránt.

Emeljük szobrot Csány Lászlónak!
Az adakozás és gyűjtés nemes munkájából vegye ki minden igaz magyar ember a részét. Szegény és gazdag egyaránt. Filleireiket, krajcárjait küldjék be bizalommal Zalavármegye bármelyik lepszervezőjének nevére, akik nyugtazzák újságunkban az adományokat s továbbítják a Csány-szobor-bizottság címére. A megyei lapok szerkesztői tagjai a bizottságnak, mindenki lap szíven viseli ezt az ügyet.

Adakozzunk Csány László szobrára!
Hadd lássuk: ki az igazi magyar ember?!

A szobor-bizottság megalakulásáról, a mely vasárnap történt Zalaegerszegen, a következő tudósítást kaptuk:

A gyűlés kezdetén Borbély György, az értekezlet összehívója üdvözli a jelenléteket, elsősorban vármegyei főispánját, aki jelen volt a gyűlésen. Jelti Borbély, hogy a Csány-szobor alapra közzé három ezer korona gyűlt össze, melyre eddig öt viselt gondot. Kéri az értekezletet, hogy a cél kivételre alakítson bizottságot.

A tiszteelő megválasztása után a bizottság megkezdéséről beavastották megyénk tizenegy hírlapjának felelős-szerkesztőjét, névszerint: Z. Horváth Lajos (Magyar Paizs), dr. Csák Károly (Zalamegye), Szalay Sándor (Zala), Kálmán Pál (Zalai Közlöny), Gábor Ernő (Nagykanizsa), Éles Károly (Sümegek és Vidéke), dr. Csák Árpád (Keszthelyi Hírlap), Németh János (Balatonvidék), Dékány Mihály (Muraköz), Szizethy Ödön (Tapolcai Lapok), Oszeszy M. Victor (Alsó-Lendvai Híradó).

Ezután Borbély György nagyobban vázolja az eddigi gyűjtés okait, menetét és eredményét. Felolvassa a gyűjtők és adakozók neveit, megemlíti, hogy a szobor-alapra két évvel ezelőtt Gáspár Béla nagykanizsai újságíró tette le az első adományt.

Elhatározta még az értekezlet, hogy a folyó március hóban több ezer példányban gyűjtőív küldött a közönségnek.

A gyűlés végződése előtt a jelen voltak méltányolták Borbély György gyűjtőnek kezdeményezését, gyűjtését és fáradságos munkáját, melynek köszönhető az eddigi eredmény.

Mint fentebb jeleztük, a szobor-bizottság legközelebb gyűjtőívet köröz közönségünk között, Nem szabad figyelmen kívül hagynunk a bizottság buzgólkodását.
Allítsunk szobrot megyénk dicsőségének!

Alsó-Lendva.
(1850—1860.)

Ira: Fátrai.

Requiescat in pace! — mondották ezélelt felszámadoztól s a gysz hat évig tartott. A hulla sem bázalmaztatott be, spirituszába lett véte, Elbáb felboncoltatott és a családi sírholbaa helyeztetett. S az ég hiderült.

Vagy mi, hová merengek el? I hisz nincs halottak napja és sem anyám, sem apám feletti paréntális síncs szándékomban.

Phantasmagoriám megtekczem s a keretből ki nem csapogok.

1850—1860. években szét felhők borongtak s a föld csak burján, gazt termett; a csenevész növénynek táplálkozásából torzalkodó nöttek; az emberek képeztek ugyan a társadalmat, de a társadalom telve volt salakkal.

E salakok egybenyékít rajzolgat meg, a melyeket nem az akkori hírlapok tudósításából kellett kiolgoznom, de közvetlenül tudott dolgok.

Ezidőben Alsó-Lendva város igazságszolgáltató bírái Kerestegyz, Moccsány, Székely és Babos voltak. Szép, hangzatos magyar neveik! Ez utóbbi, Babos Péter csász. és kir. segédbíró olvasta fel Lapu Pál kivégzésére vonatkozó szententenciát is, mielőtt Pálit Kesselodorfer hóher príbékje az akasztófa felhuzták. Ez az aktus Lendva-Lakos felé vezetett át mellett sz. János-szobor közelében hajtott végre.

Gyönyörű nyári, langyos meleg idő van s az égerfák teljes lombzatukkal kételegnek; a hangulat nyomasztó; bármire tekint az ember, bizonyos félelem uralg mindenütt; a közeli falvakból is összegyűlt embertömegek semmi zaj, csak a fejbőlintások és kézműdolajog enged következtetnek, hogy egymással susogva beszélgetnek is a herceg Eszterházy-féle (ezelőtt Poppel, ma pedig Ferency tulajdonát képező) épület utca felőli részén. Az épület homlokzatán „K. k. Gendarmarie Hauptmannschaft” felirat díszel, hol naponként délelőtt és délután zandaryákokat eszközöltenek. Korábban ez az épület Kerkapoly herceg ügyész tanjára lévén, az épület alatti pince a szűbőirtókósk által kórsókban és hordókban összehordott uradalmi helygymborokkal telve. Abban az időben, melyről a leírás szól, a házban egy utcára nyíló ablaknál egyik cella síralomházul szolgált. Lapu Pál erőteljes szies jó kedvében dolgoz, szivaroz s a varrásokozott, nyitott ablakon

— Sokat hallottam a fővárosról apámtól és amíg élt a szegény férjem, egyszer meg is akartam nézni az ékszers, selyemruhás embereket, de hát később... — kérdezte a férfi.

— Később nem mehettek, — felelte lemondással az asszony.

— És miért nem?

Jetti egy ideig felelet nélkül hagyta az igen-nagy ur kérdését. Gondolkodott: szabad-e egy ideggel márt az első percben ilyen bizalmasan beszélni. Azon törté a férfi: feleljen-e a kérdésre ösztin?

A férfi látta habozni az asszonyt, megismételte a kérdést:

— Miért nem?

Az asszony ránczolt nagy öszemével a férfire s lassan, mintha a sutfogó jegenyefák és lenyik itortaktársában is kétékelkedni, mondta:

— Nem mehettek el innen. Itt kell maradnom.

Öreg édes-apám nem hagyhatom el, akinek rajtam kívül nincs egyebe a Bodrúnál. Meg két kicsi gyermekem is van. Nem is lehetnék érte, mert szeretem őket. Nincs aztán nekem se egyebe kivülök. Csak ők vannak. A Márton, meg a kis Julis. Szép kis gyerekek, nézze csak uram!

És odamutatott kezével a Bodri kutyával pajtásukó két csöppés felé.

— Ugy-e, szépek?

— Valóban szépek, — felelte a férfi, pedig tulajdonképen nem is az apróságokat nézte, hanem ezt az eldugott erdei lilomot, akinek egyszerű szépségéhez sem a fővárosban, sem az életben nem látott soha hasonlót.

— Igaza van, — mondta később halkan, — édesapja és a két kicsi fogva tartja magát itt; pedig kár érte... —

— Kár, gondolja?... —

— Magának ott fenn lenne a nagyvárosban a helye, ahol megbecsülnék az emberek s ahol jó élet várna rád. Bűn itt az Isten háta mögött a szépséget elmulni hagyni; ott fenn megbámulnak, megcsodálják, kár érte... —

— Lehet, de hát... —

— Szeretne, ugy-e? Ugy vagyunk mi emberek legelőbb, mint akik nem ismerik a természet törvényeit. Nem azért ad Isten az embernek pénzt és gazdagságot, hogy chezen és rongyokban járjon. Hanem hogy felhasználja okosan a maga és mások javára. Nem azért adta magának ide szépséget, hogy megmondatlanul, itt észrevétlenül elfelecsérje, elmulni hagyja. Hanem hogy felhasználja okosan, mint ahogy sok százan teszik. A természet törvénye ez. És ellene tenni bűn. Ép olyan bűn így elzárkózva lenni az emberek elől, mint önkézelés más életelőkelő választani, mint amilyent a végzet kitűzött élénk. Minden ember életével van a Teremtőnk célja. Hasznára kell lenni a világnak meg a legparányibb feregnek is és százezerszerre egy embernek. Ez meg Isten rendelése.

— Nem kéne meg nem mondta senki, hogy bűn követek el.

— Mindenkinek más és más fogalmai és nézetei vannak a társadalmi és természet törvényekről. Sokan vannak olyanok is, akik ennek keretén kívül élnek. Ilyeneket a legnagyobb szabálytalanság és természetellenesség sem mozdit meg, míg mi felázadunk minden csekélységre, ami nem rendes és nem normális. Mi, akik elismerjük a társadalom és természet törvényeit, mi önkézelnek nem vagyunk bátrak új életelőkelő léteztetni, mert ezt természetellenesnek találjuk. Így aztán csak olyan fogalmaink vannak az életről ma, mint husz évvel ezelőt, vagy huszszal ezután.

Az asszony ugy vélte, hogy habár ezeken

a hangokon ember még nem beszélt hozzá, de már álmodban, gondolataiban pendült meg lelkében egy-egy hír, amely érzett az idegen férfi szavaizához hasonlót.

— És még csak reményem sem lehet, hogy kikerülök ebből a környezetből, — szölt szomorúan az asszony.

— Ki tudja? — felelte a férfi, látva az asszony szomorúságát.

— Ki tudja!... — sóhajtott a nő, de leritt arcáról, hogy riaga sem hiszi, hogy valaha más élet fakadjon számára.

Az öreg, minzár nyilván megcsokálta a bizalmas társadé, kószott a malom ablakán:

— Jetti, már esteledek, a teheneket... —

A többi nem hallatszott el odáig: elkapta a csendes szélle s elnyelte a fák lágy sutfogása. De Jetti tudta már bétve is, hogy most nemie kell és a dolga után kell látnia, pedig elhallgatta volna még sokáig; a nagyur beszédjét a főváros selyemruhás emberéről.

Között és indulni készült.

A férfi egy ideig hagyta menni, nézte, aztán utána szöit:

— Mikor megy erre a legközelebbi postakocsi?

— Nemsokára, — felelt az asszony és el-tűnt a kicsi házban.

A férfi lefelé indult a egyik oldalán a postautnak, ahol csakhamar eléje tűnt a postakocsi. Intésére megállott. Ő béült.

Utözében azon igyekezett, hogy emlékeztébe jól fölvesse a malom fekvését, ahova több-ször is el fog látogatni, mert lilomtól vélt itt feltalálni a nagyvilág és ön maga számára.

Csak két óra múltán érkezett meg a kastélyba, melynek tulajdonosa neki bácsija volt s ő jelenleg a vendége.

(Folytatása következik.)

át a bámuló közönséghez kibeszé. Néhány percre mulla zandszürnyökön közt kivéztek a ház előtt várakozó parasztekésre s a zandszörök elhelyezkednek; a szekér lassú dögöggel megindul s a toronyban megszólal a félekkharang, — szomoró csilingelése nyomban nyomasztó fájdalom borong az emberi keblekben.

— S hány by szomorú aktus hajfajtot végre itt Also-Lendvában!

— A vár, mely maig is Also-Lendva fölött, a magasban dominál, névad börtön volt, hol a láncra vert rabok viselték bűntetésüket s a hetenként kétszer is kijáró derest.

1849-ben, szabadságharcunk után, késő ősztől kezdve több évad át átkos nyomasztók tereltek kisdud városunk lakosságát s ha csak egy rozoga tűzköves (kovás) pistolyt vagy rozsdás karabélyt találtak is valakinel, elég ok volt arra, hogy a várban félészendőt iljón.

A rabok lábában s derekukon vasbékijóba rögzített lánc és láncok nagy karikákbán félelmes, tömpe zörögve hallattak, mikor ezek a bírósági udvarra vagy fel a várba vitték őket cipelték.

A császári bíróság „K. k. Bezirkserichter” leíratait a Prey Frigyes-féle épületben volt elhelyezve s átellenben a „Bezirks Notariat” Mindtsék Péter kerülti jegyző vezetésével, két nép. Notarius ur” néven ismert az alsólendvai járásban, s mert ezidőtájt Also-Lendván csak Molnár Lujzi és Pirovits Károly voltak az ügyvédek, a notarius ur is nagybefolyású ember volt főképp azért is, mert a horvát és vend nyelvet teljesen bírta.

Egy ízben egy pallaiak jobb módú ember Keresztény főbíró előtt annak panasztát terjesztette elő, hogy az éjfel 10 akór borát hozdának egyfúttal a lendvai hegyen levő pincebőlt ismeretlen tetesek elemezték. A főbíró panasztát azzal bocsádják el magától, hogy menjon át, otthon is, a hegyen is nézzén utána e dolgot, s ha nyomlatlást, újból jelentkezik. Ezekel a mi pallai emberünk elhagyva a bírósági termetek s mielőtt az utcára térné, az udvaron — „wasser abschlagen” — félrésli s mig így commoditást végeznek, feltétkint, a pinceajtó mellett nyomot láf, amelynyiben emberünk hordója kiürítve s zemei előt áll. Összeszedi magát a nyomra talált panaszost s többé nem fel, a bírósághoz tér, hanem átbálgal a „gospozn notarius”-hoz. Ott letérágyalva s emberünk soha sem kereste többé a 10 akór borát.

Igen, de a notarius úrral is történt valami galiba, nem ugyan a fentebbii incidensből kifolyólag, ellenkezőleg, valamivel derétebb.

Egy alkalommal a notarius amolyan pincezseri multságot rendezett, melyre a beamtereken kívül másokat is megsvított. A multság kinn a hegyen rendeztetett s mert hideg őszi idő volt, a minlatozó társaság benn az épületben kedélyeskedett. Volt jó bor és harapni való — quantum satis. A cigány keresztek huzta annyira, hogy a vendégek zemei is keresztek kezdtek állani Dalban és dorbézolásban törtek ki, mig a hajnali 3-4 óra harabiztetett mindenkit. — A gada, a notarius hátramaradván az ajkókat áttekinteni s mielőtt a pince ajtaját bezárná, körülnéz, hogy a csap záratlan nemaradjon. Ekkor veszi észre jédten, hogy egy egészen értenetlen 10 akós hordója, mig ők fent mulattak elitt. Másnap elküldött. Vasa lüncér R. damosa, ez megfog s letérágyalást dolgoz. — Harmadnapra arra a helyre, honnan a hordó kiemeltetett, egy másik teltett hordó beemeltetett.

(Egve követelek.)

HIREK.

Kinevezés. A posta és táviró államtitkárság elnökegályozói Kovács János alsólendvai községbe, a budapesti posta- és táviróigazgatókornok postá- és táviró-tiszté nevezte ki. Gratulálunk.

— **Március 15.** Alsólendva hazafias közönsége is méltóan ünnepli a világtörténelem pirosbélis napját, március 15-ikét. Tanintézetek színelvitet és kisebb iskolai ünnepekkel tartanak, egyesületünk pedig programmal egybekötött bankett keretében ünnepelek. — A most alakult Kereskedő és Iparos Ifjak Egyesületé pénteken este 8 órától kezdődőleg saját helyiségében a következő műsorral tartja társasvacsoráját:

1. Himnusz. Énekel a gyűlekezet. 2. Előki

megnyitó. Tartja Balog Péter. 3. Szózat. Szavazja Weisz Imre. 4. Az ünneplely jelenségét méltatja: Reichenfeld Béla. 4. Talpra magyart. Szavazja Szántó József. 5. Szózat. Énekel a gyűlekezet.

— **Angyal kellett az égbé.** Egy kedves kis leányka halála keltt mélységes bánatot ismerősi köröben. Egy közitszetében álló derék családot sujtott a végezt kizsimáthatatlan akarat, hogy a nehéz gyász átfáthatatlan ködfátyola borjóljon mindenre, ami csak hozzáfért volna a kicsi, csacsogó lélekéhez. — Bittera Béla polg. iskolai tanár leánykája, a kis Blankaika halt meg tegnap. Sokat szenvedett szegényke, mig kicsi tette felszállt az égk Urához. A melyen sujtott család iránt általános a részvét.

— **Magyar név.** Kirnbauer Ferenc, az Alsólendvai Takarékpénztár volt tisztviselője, jelenleg a Nagyatádi Takarékpénztár Részvénrtársaság főkönyvelője névvel belügyminiszteri engedéllyel „Kozma”-ra magyarosítottá.

— **Vásár.** A csütörtökön városunkban tartott vásár forgalma szokatlanul énként volt. Szép idő keletkezett, így sokan jöttek a környékről. Nézők sétáló közönség annyit volt, hogy a déli irányban szinte elvezesgélv vált a közlekedés. A kínált mindenben nagy volt, csak a kereslet volt mindenben nevéteseken kicsiny. Így mondják kereskedőink — és mi el is hisszük. A kitűnően jövedelmező vásárok idejelárti it is, másúit is s bizony-bizony meg kell elégedünk azzal is, ha a napibíránk megfizetődik.

— **A márciusi ünneplek rendezőt felkerjük:** jusszon eszükbe a Csány-émlékszobor. Az ünnepley alatt, vagy a közös ebédekben, vacsorákon, mindenki alkalommal fel kell hívni a szabad polgárokot egy kis áldozatra. Igen alkalmasak a 48-as ünneplek arra, hogy eszükbe jusszon Csány László is. Nemcsak élt a hazárd, de meghalt is érte. Zalában ő tartotta a leghevesebb hadjáratot a jobbágság felszabadítására, az egyenlőség kivívására. Ha ezt a közművelődési nagy harcot Zalában minden ember csak 10 fillérről méltányolná: 24 óra alatt magas szobor hirdeté Csány László dicsőségé.

— **Az új egyület.** E cim alatt múlt szánumunka megjelent hírtre vonatkozólag az Alsólendvai Kereskedő és Iparos Ifjak Egyesületté „ek vezetőségétől a követező nyilatkozatot vették, a melyet minden kommentár nélkül közölünk:

„Az Alsólendvai Hírado márc. 3-iki számban megjelent Új egyület című hírére válaszul megjegyezzük, hogy egyelintünk megalakítását nem titokban, hanem a legnagyobb nyilvánossággal „selekedtük s egyelintünk fennállására a legjobb reménnyel vagyunk. Hogy vannak egyesek, akik egyelintünk sikeres megalakulásának bizonyos okokból ellenségek, ezek legkevésbé sem csüggesztenek el bennünket. Azon uriembernek pedig, akit az alapító tagok sorából kizártunk, a legkevésbé oka sem lehet a megcsördésére, mert azt egy Iankus ember is elkövetkezett volna, ha ifjusági egyesületünk alapító tag csakis olyan egyén lehet, aki tényleg az ifjusági közét tartozik.”

— **Mindenkét érhet baleset.** Hétfőn reggel Schwarz Arnold helybéli téglagyáros kocsiának az Arstein-féle kereskedésben lévőn dolga, kocsik elé fogott lovait félteljeletéknél az utcán hagyta. Dolgoit elvezerve felakart ülni a kocsira, de ebben a pillanatban a lovak valamitől megijedtek s vad iramodással vágtnak kezdtek. A kocsi s a hirtelen indulás lebukott a kocsiról, mégpedig oly szerencsétlenül, hogy egyik lábú kifiamodott. Bevittek Ferency vendégelőbe, ahol az első segeyben dr. Brünner orvos részesítette.

— **Lövések az éjszákban.** Nap-nap után hallunk panaszokat közönségünkétől arról a mucsai állapotól, hogy éjszákaink különösen a félreleső utcákban hol itt, hol ott dördül el egy-egy puskalövés. Legutóbb a Szent-János-utca felől hangzott nem is egy, de hét. A város lakosságának éjszakai nyugalma megkívánja, hogy egyes figyelemmel legyenek puskás lövődözésként iránt azok, akik félteljeletre az éjszakai csend és rend bizva van.

— **Kacsá.** Ha nincsen az újságoknak utjodásá, ergo nem képesek kielégíteni a szenzióriára és közönség vágyait; hát úgy sejt magán a közönség, hogy csinál ómagya szenzióriát. Misen természetesebb, mint hogy ezek a mondvasinálit szenzióciók többnyire kacacsának bizonyulnak, de ez a mellesleg; s ha az, hogy a közönség se maradjon képtelen, meg nem marad, megpedig. Oszintén szólva, ha nekünk újságíróknak nincsen utjodásunk, biz’ Isten csak a legvégös esetben gondolkul arra, hogy ómagunk ússunk le emberkeket idején, rendezünk közhévi vagy korszmai attackok, csak azért, hogy nem mi, de a közönség mulasson. — Megszámlált bennünket egy jóakarónk és beklittele legutóbbi szánumk részére azt a jólhótót kacsát, mintha Hosszuzaluban egy brutális apa nem cselekedett volna kisebb dolgot, mint hogy kiszúrta a lányának a bal szemét. A hir megjelent és — másnap a cálólat is egy hosszualtán ember képébe, aki „megnyugtatott” bennünket, hogy a kiszurt szemből egy sző szemérem, meg az szemérem, meg pedig a rendez helyén viruló épségben. Amit ezen nével s én is ismerünk.

— **Ázsiából.** Megtörtént a XX-ik században, tehát a múltviség korszakában, nem is olyan messze, csak itt Sziókón, hogy egy szerkesztő-társunkat kitiltottak abból a községből, ahol lapot szerkeszt. Békefi Sándor a kitiltott vette, a Dunántúli Közlönyt írja s az az egyedüli névke, hogy a duszadgand halálzártársaságval szemben vedelmébe vette a halámszámolókat. Ebben az egyszerű szuralmizatiká ténnyben a sziókói mágnás hajlanu kupatársaság olyan merényelt láított, a melyet kitiltással kell példásan megtorolni. Követelek Bekéfit, hogy 48 óra alatt hagyja el a községet. De Andrassy belügyminiszternek más véleményre van a sajtószbád-ságról és tívratában alaposan meggyőződés a kupatársaság felét, megtiltotta az általa elvehajlását. A sziókói gyere só-ét Ázsiá „magasabb” kultúrát tanulni!

— **Az utak itt minátunk.** Alsólendva híres város, nyáron poros, télen sáros. Akik abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy aszfaltton járhatják végig az élet útját, könnyen nézik, mikor tavasszal felállak a sár s a melükutatókól térdig sáros emberek másznak ki a Foutcái boulevardra. Akik azonban a melükutatókól rájók, ideges türelmetlenségel várják: mikor lesz már a járdákra vonatkozó szabályrendeletből valóság? Ha meg sokáig késik az utarcendés, megerhetjük azt, hogy félőn járók alakokat látunk a szerényebb, elfeledett városrészekben járálkni. A végeken már a kutyákat is ölben viszik ki utcára.

— **A gazdaközönség megtévesztését** célozzák az idén (többnyire a morva Bisenzből) általánosságban tartott plombok által szállított plombmagvakkal. Mint értesülünk e plombokra való név az van rányomva: „Originalzüchtung Quecklinburg”, vagy „Originalkorn torontische Saat”, teremtöltött az itéletés nékül, mert hamis név nyomatás bűnvádi eljárást vonna magá után. A gada sohase tudhatja, hogy így névelten és egyenesen megtévesztésre irányuló plombok alatt mi rejlik és mitféle magnak jutott bírtokába. Ez alkalommal megemlítjük, hogy épen a múlt napokban fejettük ki a takarmányrépamag termesztésére szolgáló anyarépák gondos megválasztásának s az impregnálás nagy jelentőségét. Most nyilatkozik az a téren első korifeusnak elismert Linhart György magyaróvári tanár is, ki a „Közletek”-ben egy kérdésre azt feleli, hogy: „Az impregnált répamag, melynek elárasztásával hazánkban Mauthner Odón budapesti cék foglalkozik, már hosszú idő óta jó hírnévnek örvend; mert a mag gyorsan és egyenletesen kel ki s a répatüvelésé gyorsabban és erőteljesebben fejlődnek, és olyan elvirathatatlan tény, amelyet tagadni nem lehet.” Körítetekkel és tapasztalt gazdáink különben ezt már nagyon jól tudják.

— **A golya.** A golya, ez a népszerű, piros eszűr már nemrég megjelent Csesztreg tájkán. Arra a háza szállt, ahol Németh Mari leányaszony lakott. A golyamárda családú esemény elkövetkezését hirdette. Kelepet, kelepet. Mindenki meghallotta. — Szabó Imre legény is hírül vette a kelepetés. Sehogy sem tetszett neki a muzsika. S még inkább tartott a követezmenyekétől, mert a léányzó mindenütt azt mondotta, hogy ő is okozója egyrészt a golyajárásnak. E szerint tehát tekintet magból boldog apajalótnak. Szabó Imre azonban kézzel-lábbal tiltakozott a gyanúsítás ellen. Roppantul megharagudott a leányra, aki őt ékkép híre hozta. Az állott állapotban levő sze-

gény teremtést csunyan összeverte, megrugdalta Brutális tettéért feljelentették.

— **Tolvaj asszony.** Kotba Ferencné gamcsai asszony jelentést tett a csendőrségen, hogy míg ő lakásából távol volt, ismeretlen tettes oda behatolt s 110 kor. készpénzt ellopta. A megdult nyomozás kiderítette, hogy a lopást Csenán Ferencné követte el, aki tettét be is ismerte.

— **Óriási tűzvész.** Iszonyú tűzvész pusztított e hó 3-án a közeli Dedes községben. A tűz, mely 13 lakóházat és sok mellékepületet hamvasztott el, úgy keletkezett, hogy Tamberger Ferenc 5 éves Pista nevű fia felgyújtotta az apja háza végében felhalmozott szupékot, hogy a macskák a padlásra ne juthassanak. A nagy tűzben 6 ember szenvedett kisebb-nagyobb sérülést. A kár 16.742 korona körül.

— **Vásári tolvajok** Hajdúkné Mária esküdtornai asszony a legutóbbi itteni vásáron ki-lopja Molnár Györgyné rediesi lakos zsebéből ennek 22 koronát tartalmazó pénztárcáját. A csendőrség elfogta.

Betlen Anna esküdtornai asszonyt pedig abban a pillanatban csípték nyakon, amint Hajdu Istvánné pénzt elakarta lopni. Elfogták.

— **Deszka-lopás.** Arnstein Benő helybeli kereskedő már régóta tapasztalta, hogy udvarán levő deszkarakományát illetéktelen kezek rendszeresen dézsmálják. E hó 4-én panaszí tett arról a csendőrségen s a csendőrség hamarosan el is csípte a tolvajt Simonka Pál hosszafalusi lakos személyében, aki ottátt beismerte s azt valjaj. hogy már 25 hónap óta lopja Arnstein deszkáit.

Szerkesztői üzenetek.

Fátrai. Lapunk szűk kerete miatt csak megskatizással közölhetjük. Udv.

A becsület. Rossz, buzalmasan rossz. Közölhetéről szó sem lehet.

Ajánlható czégek

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovat.)

- WORTMAN BENŐ ruhos és divatterkeskedő.
- FARAGO ISTVAN fodrász.
- HORVÁTH LAJOS fodrász.
- BADER HERMAN cipész.
- SCHWARCZ KÁROLY borkereskedő.
- TÖRÖK SANDOR cipész és borkereskedő.
- KRAJCSICS ISTVAN vendégfog.
- ÁG ISTVAN vendégfog, Hosszafalu.
- MAYER ÖDÖN óras és ékszerész, Nagy rakta-
r cínna-ezüst áruiban.
- WALTERSDORFER HENRIK meszaros és
berkecsi-tulajdonos.
- BECK MIKSA süteője.
- POLLAK LAZAR nagykereskedő.
- HEGEDICS ISTVAN eszmadár.
- FERENCZY JOZSEF vendégfog.
- NEUBAUER ANDRAS korona vendégfog.
- BLAU SÁNDOR vasúti vendégfog.
- REVESZ SAMU központi káves.
- Özv. TUSKE FERENCZNE vendégfog.

MANDELBAUM MOH ruhos és divatáru kereskedő.
ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, eszemege-, liszt-
vetemény-magvak, agyazintén normbert, üveg-és
porcellán kereskedése. — Deszka-, épületfa- és
szénraktár.

REICHENFELD SÁNDOR berkecsi-tulajdonos.
Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPOT keres-
kedésében kaphatók.

- WEISZ ZSIGMOND előrendű férfi-szabó.
- TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mesz és
cement-raktára és cementáru készítése.
- BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.
- GAZDÁG FERENCZ vendégfogja a „Csipkesház”
Hosszafaluban.
- SCHWARCZ ÁRNOLD téglyagyáros.

125 1907. szám.

Árverési hirdetmény.

Nova és vidéke takarcpénztár r. t. vég-rehajtató javára Pál Mihály, Borsos Pál és Török Dániel végrehajtást szenvedeteknél a zalaegerszegi kir. törvényszék 2935 1906 számú kielégítési végrehajtást és az alsó-
lendvai kir. járásbíróság 1907. V. 136 4. számú kiküldetést rendelő végzése alapján 1177 kor. követelés s járulékaik kielégítésére Barabáson

**foiyó évi március hó 18-ik napján dél-
előtti 10 órakor**

szarvasmarhák, lovak, széna, szalma, trágya és egyéb ingóságok 2352 kor. becserétkében bírói árverés után fognak eladatni követ-
kezően általános árverési feltételek mellett: Ha a tárgy becserétké meg nem ígértetnék, az a kikáltási áron alól is a legtöbbet ígérő által megvettnék jelentetik ki, még akkor is, ha más árverelő által ígert nem tetteit. Minden tárgy vételára azonnal készpénzben fizetendő, melynek felzetése után az elő-
vezett tárgy a vevő birtokába adatik. Ha a legtöbbet ígérő a vételárt azonnal le nem fizetné, a tárgy azonnal újabb árvereltetik s ez esetben a fizetést nem teljesítő ár-
verelőnek a netaláni többletbez igénye nincs. ellenben a netaláni kisebb összeget pótolni köteles és az árverés további folyamán részt nem vehet.

Kelt Alsólendván, 1907. február 26-án

Reményfy Jenő,
bíró, végrehajtó.

Értesitem a n. é. közönsé-
get, hogy a Fő-utczában levő
lakásomat, márc. 1-én az Alsó-
utcbába (Ivanics-f. ház) helyez-
tem át.

REICHENFELD SÁNDOR.

Fr. Kaiser-féle
Bregenz vorarbergi köhfges
elleni cukorkák.
kaphatók alulirott gyógyszerárban.
Ki ezen köhögés elleni cukorkákat
figyelembe nem veszi, vétkezik saját
egészsége ellen. — Kaiser-féle
„Mell-Caramella“ cukorkák
fenyvel, orvositag kipróbált és aján-
lott szer a köhögés, hurut és gége-
kedtség ellen. 4512 dbt. közömbözö-
nyitványokkal igazolja ezen szer hat-
tosságát ezen kitünö gyógyhatásu
cukorkáknak csomagja 20 fillér.
Kapható: Füss P. Nandor gyógyszer-
taraban Alsólendván.

**MAKULATURA-
PAPIR**

métermázsánként 20 koronáért

kapható

BALKÁNYI ERNŐ

könyvkereskedésében Alsólendván.

**Képes
levelező-lapok**

a legnagyobb választékban kaphatók

Balkányi Ernő könyv- és papir-
kereskedésében.

CLAYTON & SHUTTLEWORTH®
Budapest, Váci-tér 63.
Átal a legújantanyosok Ank mellett ajánlatnak:
Locomobil és gőzcséplőgepek,
szalmakaszalozók, járgány-cséplőgepek, löhäre-cséplők,
tűrtöltő-rontrak, konkolyozók, kaszáló- és aratógepek,
s. anagyfűzők, boronák, sorvetőgepek, Planet jr.
kapalók, szecskavágók, répvágók, kukorica-
morzsolók, daráló, oriomalmok, egytetemes
acél-ékek, 2- és 3-vasú ékek és minden
egyéb gazdasági gepek.